

Predgovor k slovenski izdaji: »Pojdite po vsem svetu ...« (Mr 16,15)

Živimo v času, v katerem se govorjenje o toleranci razlega iz vseh zvočnikov in se razliva z vseh strani tiskanih medijev. Tolerantnost je postala velika mantra časa, ki svojih obzorij pogosto ne širi dlje kot do založenih polic v trgovskih središčih in do zabav, ki jih ponujajo na vseh koncih in krajih.

Človeku, ki se duši pod plazom besed o tolerantnosti, se začne v zavest plaziti misel, da mora v duhu tolerantnosti do drugih vse, kar se mu zdi pomembno za življenje, zadržati zase. Svojih vrednot ne sme predstavljati drugim, da jih ne bi prizadel v njihovi morebitni drugačnosti, svoje vere ne sme izražati pred drugimi, da morebiti ne bi ranil njihovih najglobljih čustev, svojih svetinj ne sme razgrinjati pred drugimi, da ne bi kakorkoli kršil »svetega načela« tolerantnosti.

Razmišljanje, še bolj pa propaganda v tej smeri, gre že tako daleč, da so začeli starše prepričevati, da nimajo pravice otrokom posredovati svojih življenjskih načel, zlasti svoje vere, ker da je to nasilje nad otroki. Nimajo pravice krstiti svojih otrok, saj se otrok ne more svobodno odločati za nekaj, kar ga bo zaznamovalo za vse življenje. Posredovanje vsega, kar je staršem sveto, so spremenili v nasilje nad otroki. In kdo bi želel biti nasilnež nad lastnimi otroki?

Seveda potem ni čudno, da se morda kdaj kristjanu, ki živi v takem okolju, zazdi, da je kakršno koli misijonsko delovanje vzorčno kršenje načela tolerantnosti. V ozračju diktature tolerantnosti začne verjeti, da mora svojo vero živeti samo zase, jo uresničevati znotraj zidov svojega doma in

morda še v župnijskem občestvu, ki mu pripada, nikakor pa nikjer drugje. Takšno razmišljanje nas na koncu pripelje tako daleč, da si celo člani iste družine ne upajo drug pred drugim pokazati svoje vere. Ne upajo si skupaj moliti, kaj šele da bi se pogovarjali o vsebini svoje vere, o vprašanjih, ki jim jih vera postavlja, in o dvomih, ki se porajajo vernemu človeku.

Zato sem vesel, da se je Založba Emanuel odločila izdati knjigo Otta Neubauerja, ki v njej predstavlja nove misijonske metode in izkušnje o posredovanju evangelija in Jezusa Kristusa po evropskih mestih. Člani Skupnosti Emanuel so ob sodelovanju drugih tudi pri nas že izvedli več misijonov, pri katerih so se vsaj deloma zgledovali po teh metodah.

Prepričan sem namreč, da kristjan, ki Jezusa Kristusa vzame zares, ki mu Jezus – tako kot apostolu Tomažu – postane »moj Gospod in moj Bog«, tega ne more zadržati zase. Ko se oklene Jezusa Kristusa, vedno globlje v hvaležnosti spoznava, da nas je Bog ustvaril po svoji podobi. Božja podoba je, lahko bi rekli, podoba razodevajočega se Boga. Ne samo, da se s samim dejem stvarjenja razodeva stvarstvu. V učlovečenju edinorojenega Sina je Očeta razodel kot tistega, ki je tako vzljubil svet, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje.

Kdor torej z vso resnostjo in odgovornostjo sreča učlovečenega in povelčanega Božjega Sina, tega srečanja ne more zadrževati zase. Ne sme ga zadrževati zase. Kakor je Bog samega sebe po Sinu poslal v svet, da bi ljudem podaril večno življenje, tako mora tudi kristjan v sebi živo čutiti dolžnost, da mora kot verujoči iti v svet, da bi svetu z zgledom in besedo govoril o lepoti krščanskega življenja, o lepoti vere v Boga.

Prav v knjigi **Gremo na misijon** bo bralec, ki v sebi čuti potrebo po oznanjevanju, pa ga morda zadržujejo pomisleki, ki sem jih navedel zgoraj, dobil utemeljitve, da je misijonsko poslanstvo, ki ga čuti v sebi, ena najbolj notranjih posledic odločitve za Kristusa. Ob utemeljitvi svojega misijonskega poslanstva znotraj Cerkve, v kateri živi svojo vero, in znotraj sveta, v katerem srečuje bolj ali manj verne brate in sestre, pa bo dobil tudi konkretne ideje, načine in vsebine, kako naj se svojega misijonskega poslanstva loti.

Vsem bralcem želim, da bi ob prebiranju te knjige v sebi začutili željo po misijonskem delovanju v svojem okolju, misijonarjem pa, ki pri nas vodijo ljudske misijone po župnijah, da bi na straneh te knjige in ob izkustvih Otta Neubauerja odkrili nove metode in pristope, kako z evangeljskim oznanilom doseči ljudi, ki so se občestvu vernih oddaljili. Ta knjiga naj vsem nam pomaga, da bomo bolj zavestno postali nosilci Jezusovega veselega oznanila možem in ženam našega časa.

+ Stanislav Zore,
ljubljski nadškof

Predgovor dunajskega kardinala Christopha Schönborna

Drage bralke in dragi bralci »priročnika«!

Moram vas opozoriti: Misijon spreminja življenje!
Mika me, da bi rekel: od misijona lahko postanete odvisni! Ne, to je nasprotje odvisnosti. To je neprimerljivo veselje. Kdor ga je enkrat okusil, hrepeni po tem, da bi ga izkušal znova in znova. Odvisnost hlepi po sreči na sprevržen način. Veselje ob misijonu pa je sreča, ki vas nikoli ne zapusti. To je sreča, ki gradi in osvobaja. Ne gre za tragično iskanje sreče v odvisnosti.

Kakšna je ta sreča ob misijonu?

O tem lahko govorim le iz lastne izkušnje. Tesno je povezana z Ottom Neubauerjem. On in njegovi mladi iz šole za evangelizacijo Skupnosti Emanuel so me zvalili ven. Preprosto so me vzeli s seboj na ulične misijone, na pogovorne večere v kavarnah, v lokale in trgovske centre.

»Okužili« so me in vžgali. Od takrat v meni gori želja po neposredni evangelizaciji. V njej je nekaj posebnega. Ni dovolj, da na naše raznovrstne cerkvene dejavnosti pripnemo nalepko »nova evangelizacija«. Misijon, evangelizacija – to je nekaj nezamenljivega, nekaj neobhodno potrebnega, nujnega in predvsem osrečujočega. In nekaj, kar je mogoče! Da, misijon je misija mogoče! Ta priročnik vam bo vlil poguma za to. Uživajte v branju!

+ Christoph Schönborn,
dunajski kardinal

OSEBNO PRIČEVANJE OTTA NEUBAUERJA PRED PAPEŽEM BENEDIKTOM XVI.

Vedno nova evangelizacija – ko uboštvo postane most do ljudi

Otto Neubauer na »kročku učencev« papeža Benedikta XVI. v Castel Gandolfo, 27. avgusta 2011.

Sveti oče, cenjene udeleženke in udeleženci »kročka učencev«!

Priznam, da sem vam v skladu s svojimi nagnjenji hotel takoj pripovedovati o vsem **bogastvu** neštivilnih izkušenj iz dvajsetih let misijona novega sloga v Avstriji in Nemčiji, o t. i. uspehih naših široko zastavljenih misijonov od Dunaja preko Pariza do Budimpešte, ki so, kot so poročali številni mediji, »skozi Evropo potegnili mogočno svetlobno sled«.

Vendar se mi zdi primerneje, da danes v središče nove evangelizacije postavim **uboštvo** kot most do ljudi. Kaj nam kažejo zlasti posamezni ljudje, današnji »spreobrnjenci« ali »na novo evangelizirani«? Z vami bi rad danes preprosto delil **refleksije o učnem procesu**, ki smo ga doživeli pri novi evangelizaciji in ki me – nas – je močno spremenil.

Vnaprej bi rad povedal naslednje: Karkoli sem slišal ali prebral o napredujočem procesu sekularizacije, je precej bolj

blago od naših dejanskih doživetij med misijoni v mnogih delih Evrope. A sočasno sem v tej navidezno (ali dejansko) tako poganski Evropi doživel toliko pristne odprtosti za evangelij, toliko domotožja po Bogu. Zdi se skoraj, kot da bi šele sekularizacija sprostila mnogo tistega, s čimer lahko neposredneje dosežemo čisti izvir evangelija.

Ne vem, ali smemo to sekularizacijo opisovati kot tako blagoslova polno Gospodovo »kenozo«, »izničenje«, kakor je italijanski filozof Gianni Vattimo storil že v devetdesetih letih.¹ Toda za novo evangelizacijo je v vsakem primeru odločilno, da gre za novo odkrivanje Gospodovega izničenja in za v Njem izničene, za ponižane, za uboge. Slednjič gre za to, da se ubogim oznanja blagovest. Toda kdo so pri nas v Evropi ubogi? Zdi se mi, da gre vedno jasneje za tisto, kar je vedno znova govorila Mati Terezija, da se v načinu naraščajočega zanikanja Boga v Evropi paradokсно kaže dejanska lakota po Bogu sama.² Resnično in največje uboštvo v Evropi je dramatično pomanjkanje občutka sprejetosti in ljubljenosti, pomanjkanje izkustva Božje dobrote.

Kako je moč o tem pošteno teološko spregovoriti? Gre za pravi izziv. Upam, da se vam ne bo zdelo netaktno, če bom pustil terminološka spraševanja o novi evangelizaciji ob strani, ker se mi zdijo presežena. Najsi gre za »prvo evangelizacijo«, »novo evangelizacijo«, »missio ad gentes« itd., se vsi ti pojmi v današnji stvarnosti tako zelo prepletajo, da lahko podam obračun le o neki povsem spremenjeni praksi.

1 Prim. Gianni Vattimo, *Glauben – Philosophieren*, Reclams Universal-Bibliothek, Stuttgart 1997.

2 Prim. Mati Terezija. *Pridi, bodi moja luč*, Družina in Novi svet, Ljubljana 2010.

Preskakovanje nevidnih meja

Najprej dva vtisa o novi evangelizaciji danes, ki sta me – nas – pripeljala do bistvenih učnih korakov. Prvi je povezan z avstrijskim pisateljem Petrom Handkejem, s katerim je bil pred kratkim objavljen zanimiv intervju. V času šolanja je bil v deškem semenišču in ne le zaradi tega nam v zadnjih desetletjih ni prizanašal z ostro kritiko Cerkve. Na vprašanje, ali je sedaj »religiozen« avtor, ne povsem nepričakovano odgovarja: »Na to nimam odgovora!« Ko ga spet sprašujejo o tem, končno dovoli, da iz njega »izbezajo« naslednjo izjavo: »Če mi kdo reče, da je religiozen, **mi gre to na živce, če ne pove, kaj to je. Pripovedovanje je odločilno.**« Za Handkeja je pripovedovanje tudi »razodevanje«. Potem začne nepričakovano pripovedovati še sam: »Če se udeležim svete maše, je to zame poseben religiozni trenutek. Ko poslušam besede Svetega pisma, Apostolska dela, evangelije, ko doživim spremenjenje, obhajilo in sklepni blagoslov ... Evharistija je zame vznemirljivejša, **solze, veselje**, ki ga ob tem občutiš ... Vem, da sem, **ko to govorim, preskočil nevidno mejo**, a za tem stojim.«³ In v nekem televizijskem intervjuju Handke (»mojster somraka«) globoko ganjen govori o **radosti**, ki da je »dolžnost«. Očitno ga je omenjeno veliko stalo. Ganjenost in prizadetost ob pripovedovanju o njegovi poti z Jezusom Kristusom, ki nam povsem nepričakovano prideta naproti preprosto, iskreno, nekako krhko in nepretenciozno – dovolim si reči, tudi ubogo – označujeta skok čez nevidno mejo. Najprej mejo nekega pisatelja, vendar obstaja, kot bomo videli v nadaljevanju, **ravno takšno ponižno, krhko, iskreno**

3 ZEIT LITERATUR, pogovor Ulricha Greinerja s Petrom Handkejem, št. 8, november 2010, str. 6.

in obenem strastno pričevanje tudi za velik del našega cerkvenega življenja o nevidni meji, ki jo velja preskočiti.

To neopazno osebno, tako rekoč malo, skriva **v sebi odločen izziv za odraslo, zrelo in starejšo Cerkev**, gre za »**duha otroštva**«, brez katerega po Svetem pismu ni vstopa v nebeško kraljestvo. Rad bi vam pokazal, da so ljudje našega razsvetljenega sveta žejni in lačni prav takšnih preprostih, bornih razodetij (brez pretiravanja).

Ne vem, ali bom zdaj še sam preskočil nevidno mejo, če vam bom kot drugi vtis zaupal zelo osebno izkušnjo. Pred dva-
indvajsetimi leti sem v Gradcu spoznal mlado študentko biologije, ob kateri sem začutil, da me privlači. A pozor, ta **mladenka naj bi bila zame »prenevarna**«, kot je menila njena – za razliko od nje – verna prijateljica. Moja oboževanka je bila pač otrok tega sekulariziranega sveta, sicer še krščena in birmana, vendar ni imela s Cerkvijo in vero opraviti prav nič, s čimer je bilo povezano tudi to, da se ni želela niti poročiti niti imeti otrok. Tedaj si, kar je za naša razmišljanja vznemirljivo, kljub svojemu misijonarskemu žaru pri obsežnem delu z mladino pri najboljši volji nisem mogel predstavljati, da bi ta tako posvetna mlada dama lahko kdaj postala verna. Te možnosti nisem (kar ni nepomembno) pripisoval niti Bogu. Spreobrnitev ali »nova evangelizacija« te mladenke je bila zunaj mojih predstavnih zmožnosti. Kot v resnici pri tolikih drugih ljudeh, se pravi, pri večini.

Potem pa sem se nekega jutra po težki noči soočil z neko jasnostjo, ki se je oglasila kot nekakšen notranji glas: »Če naj bi se (Carola) dejansko spreobrnila, se moraš najprej spreobrniti ti!« Nisem razumel kako in kaj. Vedel sem le, da pri

sebi potrebujem temeljito spremembo. Šele pozneje se je v številnih malih korakih razkrilo, da sem sam (!) **potreboval globok obrat. Zadeval je način mojega navidezno pobožnega pogleda na to tako posvetno mladenko, pravzaprav pa kar na svet nasploh.** V resnici je šlo za pogled navzdol. Le malo sem se zavedal, kakšen revež sem bil sam in kako potreben pomoči in koliko lažnega pravičništva in poganstva se je razmahnilo v meni. Nisem slutil, kako nezasluženo živim od Njegovega usmiljenja. Zaradi tega sem na mladenko gledal zviška, kakor sem **prepričan vase zviška gledal tudi na ljudi tega sveta.** Danes lahko povem, da sem s tem nanjo **sam vrgel temno senco** in sočasno narisal mejo, za preskok katere je bila potrebna moja resnična in globoka spreobrnitev.

Če povem na kratko, je ta mladenka danes mati šestih otrok in se je s svojim soprogom povsem posvetila misijonu. Ta srečni soprog smem biti jaz. Vmes se je nekaj zgodilo, vendar je bilo povsem drugače, kot bi si takrat drznil pomisliti. Smel sem gledati, kako je ta domnevno tako »nevarna« ženska z redko lepo čistostjo vedno znova sprejemala Gospodove milosti ob podpori številnih prijateljev, ki so imeli z njo sočutje. Bilo me je sram. Mene, ki sem se imel za razširjevalca evangelija in sem bil od otroštva vzgajan v katoliški veri. Vsekakor je bila zame na vrsti samoevangelizacija, dejanski »spust«, priznanje, da sem globoko odvisen od Njegovega usmiljenja, potem pa izkustvo resnične radosti, brez katere ne bi želel več živeti.

Drznil sem si vam zaupati to zgodbo, ker sem se sčasoma zavedel, da sem ravno to **svojo nevidno mejo, ta (pogosto tudi skriti) obsojajoči pogled na svet, delil s tolikimi v**

Cerkvi. Ta pogled sem doživel celo kot temeljno oviro, kot vse temnejšo senco, tudi v cerkvenem oznanjevanju.

Omenjena vtisa torej zastavljata več vprašanj:

- Kaj »pripovedujemo«, tj., kaj »razodevamo« današnjim ljudem? Ali ne obstaja upravičena jeza na Cerkev v naši evropski družbi (ki daleč presega Handkejevo vznemirjenost)? Nad tem, da nas ne razumejo, morda tudi zato, ker Cerkvi vendarle pripisujejo zapletenost oznanjevanja, pri katerem se pozablja na veliko Gospodovo usmiljenje. Zakaj je tako težko biti ponižen in sočasno strastno pričevati o Rešitelju?
- Zakaj na današnji svet še vedno mečemo toliko temnih senc s svojimi zviška izrečenimi sodbami (ki si jih še sami tako težko priznamo) v govorjenju, pridigah ali na internetnih forumih? In predvsem, kaj pomeni danes »sestop«, »kenoza«, kakor bi ustrezala resničnemu (!) misijonu Očeta po Sinu? » (On) je prevzel podobo služabnika in postal podoben ljudem« (Flp 2,7), da bi bil pri ljudeh.

Ob tem sedaj sledi prava vsebina mojih izvajanj. Štirje učni koraki ali učni procesi, v katere smo bili vključeni s svojimi evangelizacijskimi dejavnostmi. Zavedam se, da se moje izkušnje ne zlivajo v nekak splošni recept. Zdi se mi celo, da je želja po pregledu nad celoto pogosto ovira za to, da bi naredili prve praktične korake, ker so slednji lahko vedno le nepopolni in krhki. A s konkretno dejavnostjo nova evangelizacija stoji in pade. Torej si drznem te nepopolne korake deliti z vami.

Prvi učni proces: Gospodova gostoljubnost spremeni vse

Ko smo v začetku devetdesetih let s šolami za evangelizacijo Skupnosti Emanuel začeli z novimi oblikami misijonov v župnijah na nemškem govornem območju, je šlo preprosto za to, da bi konkretizirali Jezusovo gostoljubnost v župnijskem občestvu. Treba se je bilo podati na pot in ljudi »tam zunaj« povabiti na srečanje z Jezusom Kristusom, pravim gostiteljem. To naj ne bi bil klasičen pridigarski misijon za cerkveno občestvo, marveč smo se poskušali v mnogih majhnih korakih SKUPAJ Z dejavnim župnijskim občestvom sami podati na pot misijona. Preprosto vprašanje ob začetku enoletnega časa priprav na takšen župnijski misijon se je glasilo: Kam bi šel Jezus danes? Kam in komu bi se dal povabiti, ali bi se k njemu povabil sam? Povsem konkretno, tj. z navedbami imen in krajev v župniji.

K temu je potrebno dodati, da je bila za nas kot za »skupnost, ki motivira misijon« seveda od vsega začetka bistvena izkušnja izlitja Svetega Duha, ki nas je silila k takšnim vnovičnim »odhodom«. A kaj je to pomenilo za »običajno« župnijo? Zanimivo, evangelizacijski koraki, ki smo jih doživeli z občestvom in ki bi jih rad tukaj izpostavil, so tudi nas same pripeljali do novih korakov na poti spreobrnjenja.

Najprej nekaj o župnijah. Za mnoge njihove člane je bil zdravilen šok, a hkrati navdušenje, da so zdaj dejansko šli v svet »namesto« Jezusa in zapustili domače, pogosto preveč zaprto cerkveno okolje. Toda pri vsakem župnijskem misijonu v zadnjih dveh desetletjih se je pokazala nepričakovano čudežna in radostna sprememba. Žene in moške iz župnije so

si upali na ulice, trge, v stanovanja, v kavarne in bare svojega kraja. Počutili so se zares uboge. Nenadoma so bili na poseben način odvisni od pomoči Gospoda samega in njegovega preobražujočega Duha. Potrebna so bila dejanja vere. Tako so se trudili najprej pogosto preprosto in jecljajoče povedati svoje pričevanje. Pogosto so ti člani župnijskega občestva doživeli izjemno močno notranje veselje in hvaležnost, ker je njihovo dejanje naletelo na pozitiven sprejem, ki ga nikakor niso pričakovali, čeprav ni manjkalo niti zavračanja in agresivnosti. Nič manjše presenečenje ni bilo, da so bila ravno pričevanja ljudi »kot ti in jaz« sprejeta kot posebej verodostojna.

Naučili smo se, da je za župnijsko občestvo pomembno, da naredi korak »ven«, da bi izkusilo izlitje Svetega Duha.

A potem je za NAS **evangelizatorje** sledil še naslednji nepričakovani preboj. Neštevilna srečanja so nam, misijonarjem, marsikaj postavila na glavo in spremenila marsikatero našo predstavo. Če se tako pogosto pogovarjaš s tako imenovanimi tujci »iz oči v oči«, se te dejansko dotaknejo številne rane in hrepenenja teh ljudi, kar te lahko destabilizira, tako da pričevanje, ki si ga nameraval povedati, rajši zamolčiš. Zato smo morali iti skozi prefinjen, a toliko pomembnejši učni proces, ki bi ga najraje izrazil z besedami Karla Krausa: »Če le imam tvoje uho, takoj najdem svojo besedo!«⁴ **Znova smo se morali naučiti zares POSLUŠATI, da so današnji ljudje sploh zmogli najti svoje besede, svojo pripoved.** Morali smo priznati, da smo bili pri oznanjevanju pogosto prehitri s svojimi lastnimi (!) besedami. Naučili smo se **oznanjati s poslušanjem.**

4 Kraus, Karl: Worte in Versen II.

To je korak za korakom dejansko spreminjalo naš pogled. Vloge so se na novo razdelile. Vedno pogosteje smo se iz gostiteljev spremenili v goste. Hkrati smo bili pritegnjeni k temu, da bi Jezusovo sočutje delili s tistimi, ki so utrujeni in razkropljeni, ker ne poznajo pastirja.⁵ Sočasno smo doživeli in doživljamo, da so se nas dotaknile bolečine in mnogovrstne izmučenosti današnjih ljudi. Pogosto je govora o notranji duševni izmučenosti, a obstajajo tudi izmučenosti mišljenja in mnoge druge. Izmuči nas namreč, če skrito hrepenenje po pastirju še ne zmore najti vidnega doma.

Če kot evangelizatorji sami postanemo gostje, se vedno manj počutimo kot »posedujoči«, marveč nasprotno, počutimo se kot nezasluženo »obdarjeni« s to resnico vrnitve domov. To korenito spremeni način evangelizacije, predvsem naše srce. Tako smo vse bolj občutili izziv, da sme biti bodisi pričevanje laika bodisi duhovnika mnogo ponižnejše in sočasno mnogo bolj strastno.

Morali smo se naučiti kot Gospod dejansko stopiti dol, se narediti majhne, pustiti, da nas drugi zmotijo, morda ranijo in celo umažejo. Vedno jasneje nam je postalo, da se to ne dela z razdalje. In da nas nekaj stane!

Potrebno je neposredno srečanje! Drugi preboj je torej v tem, da Kristusu dopustimo, da nas nagovori, da se z nami, evangelizatorji, sreča v ubogih, v potrebnih.

Kdo so torej ubogi? Pred nedavnim smo imeli župnijski misijon v t. i. problematičnih okrajih Dunaja z najvišjim

5 Prim. Mt 9, 36: »Ko je zagledal množice, so se mu zasmilile, ker so bile izmučene in razkropljene kakor ovce, ki nimajo pastirja.«

deležem tujcev itd. Kaj menite, kdo nam je izrekel najboljšo dobrodošlico in nas sprejel zares ljubeče? Muslimanske družine in prostitutke! Kakor je želela Mati Terezija pokazati »veliko žejo Boga po ljudeh«, smo mi to po zgledu ustanovitelja Skupnosti Emanuel Pierra Goursata skušali storiti sredi sodobnega sveta s konkretnim sprejemanjem »naših« potrebnih, od preprostega delavca do intelektualca in televizijskega napovedovalca. Šli smo k tistim, ki jih je Mati Terezija označila za najbolj uboge v Evropi, ker se ne čutijo ljubljene in dobrodošle ali ker ne poznajo Kristusa. Če samo od daleč gledamo človeka, ki ima drugačen svetovni nazor, moralna stališča ali politično usmeritev, nam to ne daje prave podobe o njem. Nova evangelizacija najprej terja resnični DOTIK in v tem dotiku izkustvo in izpričevanje brezpogojnega Božjega DA človeku. Kristus je ta DA!

V kontekstu in po sledih dunajskega mestnega misijona leta 2003 smo si korak za korakom upali iti tudi v kulturni, politični in družabni Dunaj, površno gledano torej v neki vedno bolj poganski svet. Vabili smo in se dali vabiti na srečanja, na pogovore, v bare, na univerzo, v parlament, v številne kavarne. Še vedno se spominjam enega izmed mnogih nočnih pogovorov iz zgodnjih jutranjih ur – enkrat celo z umetniki v kardinalovi sprejemnici – brez oči javnosti – ki je bila primerno »preoblikovana« v vzdušju kavarne ali dnevne sobe. Ob koncu zelo osebnega pogovora je prišel k meni starejši igralec, da bi se zahvalil, ker naj bi skoraj štirideset let čakal na tovrstno srečanje.

Toliko o prvem učnem procesu. Gostoljubje terja srečanje, dotik in to, da kot gostitelji sami postanemo gostje.

Drugi učni proces: Adoracija sili v svet

Povedal sem že, da smo se odpravili na župnijske misijone, da bi povabili k srečanju z Jezusom Kristusom. Osrednjega pomena pri tem je bilo, da smo vedno povabili tudi v cerkev. Ljudem smo pripovedovali o Njegovi resnični navzočnosti – tudi o tej preprosti navzočnosti v Kristusovem telesu. Središče vsega početja ob župnijskem misijonu je bila evharistija, zato so bila cerkvena vrata ves dan široko odprta za evharistično češčenje.

To zadeva enega od razvojnih tokov po drugem vatiškem cerkvenem zboru, ki po mojem mnenju zasluži posebno pozornost. Za nas in mnoge druge evangelizacijske in misijonarske preнове in pobude je Gospodova evharistična navzočnost v središču misijonskih dejavnosti. Adoracija je razvila osupljivo misijonarsko moč, postala je odločilno stičišče misijonov in pokazala izjemno privlačno moč zlasti za mlade ljudi.

V adoraciji damo tako prednost gostitelju, Gospodu samemu. Iz NJEGA naj bi vse izhajalo. Vztrajna, češčenjska in slavlilna molitev pred evharističnim kruhom nam je razodela posebno lepoto. Nenavadno je bilo, da so se prav ob naših misijonih okrog adoracije razvile nove »sodobne« bogoslužne oblike, ki zlasti pritegnejo tudi oddaljene in mlade. Med posebej lepe sadove sodijo t. i. ure ali večeri usmiljenja, ki jih poznajo že na mnogih krajih.

A celo tukaj smo začutili nevarnost, da bi ostali ujeti v opazovanje samih sebe, če nas ta adoracija ne bi hkrati pritegnila k ljudem. Vedno bolj nas je vleklo k temu, da bi **Kristusa molili**

naprej v ljudeh, s katerimi smo se srečevali med misijonom. **Moliti Kristusa v ljudeh – to je nekako spremenilo vse.** Celó v tistih z največjim odklanjanjem ali sovraštvom je bilo nenadoma mogoče moliti Kristusa križanega, Kristusa zapuščenega. Zaradi tega ne ljubimo ljudi kar tako vsevprek, marveč šele resnično osebo, ki jo imamo pred seboj. Nekdo se vedno bolj razodeva v svojem pravem bistvu.

To korenito spreminja pogled na svet. Študentje, ločenci, poročeni, brezdomci, a tudi politiki, igralci, novinarji, s katerimi smo preživljali čas, so se nam v mesecih in letih začeli skrivnostno kazati v drugačni luči. V svojem srcu smo njih in njihove zadeve, veselja in blodnje prinašali v adoracijo. In tako so hkrati začeli **»naseljevati naše srce«.**

Neverjetno je, kako zelo lahko to spremeni metodo evangelizacije. Vodi nas naravnost k podobi templja s preddverjem in svetiščem, ki ste nam jo v nekem govoru podarili za božič 2009. V času, ko je manjšinski položaj kristjanov vse očitnejši, potrebujemo takšna svetišča adoracije in slavljenja Božje navzočnosti. Potrebujemo tako ljudi kot prostore, vendar morajo biti odprti, ker preddverje tu (!) v resnici ni več ločeno od templja. Kristusov spust in njegova žrtev sta namreč naredila tempelj in preddverje prehodna. Dialog, adoracija in evangelizacija tukaj posegajo drug v drugega.

Zares smemo izkušati, da se lahko po tem adorativnem misijonu in živetem sočutju »ljudje obesijo na nas, ne da bi Ga poznali«.⁶

6 Papež Benedikt XVI., Božični nagovor za kurijo, ZENIT ZG09122110, 21. 12. 2009.

Sveti oče, sploh ne vem, kako naj to primerno povem, ampak ko smo od vas slišali vse te besede o »preddverju narodov«, nas je to napolnilo s tolikšnim veseljem, da smo se v najgloblji notranjosti zavedli: TO je zdaj to! Nekakšen nov izliv Svetega Duha nad Cerkev. Najgloblje lahko potrdimo, kako zelo »agnostiki« iz naših dni hrepenijo po velikem in čistem. Da, od našega načina življenja in naše notranje drža je odvisno, **»ali lahko ljudje sprejmejo svoje hrepenenje«**.⁷ Kako pogosto smo smeli doživeti, da se je v ljudeh sprostila lakota po Bogu, ko so izkusili, da so globoko notranje sprejeti in da jih nekdo spoštuje.

Le droben zgled:

V naši akademiji, v kateri je kapela z vsakodnevno možnostjo adoracije, ponujamo ob različnih misijonskih izobraževanjih za škofijo denimo tudi tečaje o vprašanih medijev in Evrope, ki jih obiskujejo predvsem mladi ljudje vseh mogočih svetovnih nazorov. Tako z njimi prehodimo del poti, delimo tako njihova zanimanja kot tudi intelektualna soočanja ob pomembnih družbenih vprašanih. V dialog sočasno vpeljemo svojo krščansko vero. Neka študentka me je po enem letu medijskega tečaja vprašala, ali mi lahko zastavi »intimno« vprašanje v zvezi z mojo vero. Vse leto je namreč vedno znova poudarjala, da ni verna, da pa se tako na tem tečaju kot v tej hiši počuti noro dobro. Sedaj je želela vedeti, ali sem ob koncu zanjo molil. Najprej sem se z odgovorom obotavljal, ker se vendar ni želela spreobrniti. Kdo pa bi rad bil »objekt misijona«?

Ko sem pritrdil, je vprašala, ali sem zanjo molil že vse leto, od začetka tečaja, in ko sem znova odgovoril z da, je ganjeno

7 Prav tam.

dejala: »Čisto iskreno sem v to upala!« Lahko bi nadaljeval z ničkoliko takšnih zgledov tega »domotožja«. Dialogske prireditve organiziramo na najrazličnejših posvetnih krajih na Dunaju, vendar gre seveda za misijonarske dialoge. Naši agnostični in ateistični prijatelji deloma bolje kot cerkveni »insajderji« razumejo, da dialoga ni moč ločiti od notranjega oznanjevanja slehernemu sogovorniku. Počasi se učimo, kaj pomeni biti bolj odkrit in bolj iskren, predvsem pa živeti v duhu uboštva, da lahko drug od drugega sprejemamo darove. Podobno kot je dialog razumel že Platon, da namreč z vse izrazitejšo **sumpa/ qeia** (compassio), »s pogostim prijateljskim pogovarjanjem ... nenadoma vzklije v duši ideja, kakor iz iskre izvira prižgana luč, ki si potem sama utira pot«. ⁸ A to živi iz globoke vere, da je omenjena iskra Božji Duh, v katerega delovanje zaupamo in ki veje, kjer hoče. To nas ne vodi v relativizem. Ne nadomešča niti kateheze, marveč jo šele omogoča. In šele odpira pot k zakramentom, ki za nas vse jasneje postajajo notranja utripajoča središča evangelizacije.

Da tukaj ne bi prišlo do kakšnega nesporazuma, povem, da si pri tovrstni evangelizaciji ne zatiskamo oči pred vsemi zablodami in skušnjavami zla v naši družbi ali ga celo mehčamo. Ravno osredinjanje na sočutje pri evangelizaciji nas naredi občutljive za neresnico in uničevalne pojave, vendar verjetno daje večjo težo skupnemu doživljanju te razsežnosti.

Evropa nam prihaja naproti globoko ranjena, pogosto tudi notranje osamljena. Zato so za nas danes postale nujen učni proces Jezusove besede učencem glede grešnice: »Kot mur pa se le malo odpusti, le malo ljubi.« (Lk 7, 47b).

8 Platonovo Sedmo pismo.

Tretji učni proces: Evangeliziramo v skupnosti

Kar sem doslej navedel, nas privede do tistega razumevanja misijona, ki ga izraža tudi Tomaž Akvinski: **Ves Jezusov misijon** se kaže v tem, da Bog želi s svojo stvarjo »zgraditi prijateljstvo« – »*fundari amicitiam*«. ⁹ Tudi med seboj smo smeli kot misijonska skupnost navznoter doživeti in zgraditi duhovno in človeško prijateljstvo. Potrebovali smo drug drugega, da smo lahko bili v misijonu na voljo drugim.

Zanimivo je opazovati, da so bili po eni strani ravno veliki dogodki, kot so svetovni dnevi mladih ali tudi naši vele-mestni misijoni in mednarodni kongresi nove evangelizacije, vedno izjemni trenutki zbiranja in krepitve vere. A po drugi strani lahko vsi omenjeni dogodki prinašajo trajne posebne sadove samo, če jih živimo v majhnih prijateljskih skupinah. To velja tako za velike prireditve same kot za nadaljnjo pot evangelizacije. Danes se vse jasneje kaže, da vsi potrebujemo to preprosto hrano ljubezni, tj. **konkretno bratstvo in sestrstvo, prijateljstvo med seboj in z Gospodom**. Potrebujemo te **male celice**, male krščanske skupnosti, v katerih molimo, si izmenjujemo Božjo besedo in jo prevajamo v konkretni svet. Gre za **skupnosti molitve in pogovora** in ne za božajoče niše umika, marveč za celice, ki so posajene sredi sveta. Tu so ljudje, ki živijo in delajo sredi sveta in so z njim vsestransko povezani prek družinskega in prijateljskega kroga ter tako živijo nov stik Cerkve z družbo. Ravno to je lahko tudi nova »ura laikov« za današnji čas. Vendar smo morali mi

9 Prim. Christoph Kardinal Schönborn, *Vom geglückten Leben*, str. 36. Amalthea, Dunaj 2009. »Če obstaja kaka beseda, ki po mojem prepričanju povzema Summo theologiae (Tomaža Akvinskega), je to *fundari amicitiam*.«

mlajši – predvsem laiki – boleče izkusiti, da so škofijska vodstva v posameznih mestih že v času velemestnih misijonov s svojimi (vse preveč) trdnimi strukturami vse bolj prevzemala vso odgovornost in je bila začetna mladostna dinamika, ki je v veliki meri izvirala od mladih laikov, potisnjena v ozadje. Škofije so se v vedno večji meri znašle pod pritiskom uspeha. Veliko stvari se jim je zdelo preveč tveganih in preveč naivnih, zato so raje stavile na preizkušene in na izjemne demonstrativne akcije. Težnja k samopredstavitvi Cerkve je bila precejšnja. To je v misijonu pravzaprav ustvarilo novo distanco, čeprav je na zunaj še vedno lahko naredilo vtis, a verjetno samo še v znotrajcerkvenem prostoru.

Ne zamerite mi, ker moram z vami deliti še eno skrb. Gre za to, kako močno se je v najrazličnejših oblikah razširil val klerikalizacije. V ozadje je bilo in je potisnjenih toliko laikov, ki so bili motorji nove evangelizacije Evrope in so se v popolnem zupanju podredili cerkvenemu vodstvu. Nekatere so celo prisilili k molku. Skoraj za dolžnost svoje vesti štejem, da v tem kontekstu ne zamolčim vseh tistih skritih in odkritih hromilnih pojavov v novih gibanjih, a tudi v občestvih in v škofijah.

Zna biti, da je to odziv na čezmerno klerikalizacijo laikov v času po koncilu. A kakorkoli že, tukaj je znova na mestu težka beseda Dietricha Bonhoefferja: »... vsak poskus, da bi ji (Cerkvi) predčasno pomagali k vnovičnemu razmahu organizacijske moči, bo le odlog njenega obrata vase inboljšanja.«¹⁰ Če bodo nosilci funkcij s svojo avtoriteto ponov-

10 Dietrich Bonhoeffer, Krstno pismo krščencu, maj 1944. Iz *Widerstand und Ergebung, Briefe und Aufzeichnungen aus der Haft*; Gütersloher Verlags-Haus, München 2008, str. 157.

no postavljeni v središče, se mi zdi velika nevarnost, da bo potisnjena v ozadje ali v drugo vrsto odločilna poklicnost krščenih kristjanov k svetosti. To pa maliči obliče služočega Kristusa. V mnogih novih skupnostih smo se naučili, kaj pomeni potreba po vedno večjem sporazumevanju in medsebojnem spoštovanju med laiki in kleriki.

Toda še mnogo odločilnejše je bilo in je skupno globoko veselje nad Kristusovim duhovništvom. Nad tem, da smo kristjani skupaj v **skupnem duhovništvu krščenih** (Avguštinov moto: »Z vami sem kristjan, za vas škof«). Deseto poglavje koncilске konstitucije *Lumen gentium* ponovno zasluži posebno pozornost, kar zadeva vprašanje bistva.¹¹

Gre za tisto, česar si sami ne moremo dati in lahko VSI »le« prejmemo. Sočasno nam je zgled župnijskih in mestnih misijonov pokazal pomen tega, da »kristjani v svetu« k zakramentom, evharistiji in s tem k duhovnikom ne privedejo zgolj samih sebe, marveč tudi »na novo pridobljene«.

Vse to zahteva ponižno bratstvo in sestrstvo zbranih okoli Gospoda. Najprej smo občutili nujnost tega učnega procesa pri samih sebi. Gre za poslušanje, pri katerem drugega spoštujemo bolj kot sebe, da bi lahko tudi vzajemno sprejeli tisto, kar nam je Gospod podaril. To je vse prej kot samoumevno. Zadeve smo se morali ponovno naučiti in jo zvoditi v Gospodovi šoli. V dunajski nadškofiji smo po treh velikih škofijskih zborih s 1500 delegati lansko leto sklenili, da bomo v misijonu s svojimi občestvi in z nujnimi prestrukturiranjem napredovali le, če bomo vzpostavili »šole hoje za

11 Prim. Drugi vaticanski cerkveni zbor, Dogmatična konstitucija o Cerkvi /C/, *Lumen gentium*, člen 10.

Kristusom« najrazličnejših vrst.¹² Šole vere in misijona. Kar pomeni dejansko gradnjo (!) in ne (olepšanega) upravljanja propada. Ustanavljanje majhnih krščanskih skupnosti, ki se zbirajo okoli Božje besede in k molitvi. Njihovi nosilci so lahko laiki in lahko razvijajo novo misijonarsko moč. To je dolga pot, vendar nas Gospod, kot je znano, vzgaja s potrpežljivostjo. Seveda se tukaj še nahajamo pred vrsto vprašanj v zvezi s teologijo občestva, toda rad bi se zavzel vsaj za eno stvar, in sicer da bi se v prihodnosti več takih malih krščanskih skupnosti ob nedeljah srečevalo v večjih evharističnih občestvih. To je za cerkveno edinost v vstalem Gospodu, za medsebojno okrepitev in za mnoge druge stvari tako rekoč nujno.

Četrtni učni proces: Ponižanja in ranjenosti postajajo snov za novo evangelizacijo

O ponižanjih in ranjenostih Cerkve bi lahko danes veliko povedali. Mnoga srečanja med misijoni so nas naredila pozornejše na to, da soočanje s tem sodi k odločilnim vprašanjem evangelizacije v Evropi. Zdi se, da težko sprejemamo že obseg ponižanj, ki smo si jih kot Cerkvi prizadejali sami s svojimi padci in svojimi grehi. Vprašanje resničnega kesanja, odpoved prehitri samoobrambi, opustitev gospodovalnih gest, ki se ne skladajo z evangelijem, so za nas postali pravi izziv. A obstaja še ena oblika ponižanja, s katerim smo imeli v občestvih veliko opraviti. **Gre za stalno številčno zmanjševanje**

12 Prim. pastirsko pismo kardinala Christopa Schönborna na nedeljo dobrega pastirja, Dunaj 2011, izdala Nadškofija Dunaj, dostopno na www.apg2010.at.

in za skrbi župnijskega vsakdana. Omenjenega niti psihološko ne smemo podcenjevati.

V Evropi postajamo mali preostanek. Četudi obstajajo impresivne izjeme, na katere radi škilimo, se moramo vendarle naučiti sprejemati dejstvo, da smo v veliki meri starajoča se Cerkev v Evropi (kakšna izjava po čudovitem svetovnem dnevu mladih). Priznam, da je bilo težko biti sam v »pomladnem« cerkvenem gibanju in ohranjati potrebni realizem. Cerkev se ne bo, kot bi si želeli, znova prebila do nove vidne veličine in posvetnega vpliva. A spet je Gospod ravno med temi deziluzijami pokazal nova znamenja in mi – in nam – odprl nov svet s SEBOJ.

Ob tem vam zaupam še majhen zgled, ki sem ga smel v začetku devetdesetih let doživeti na šoli, kjer sem nekaj let poučeval. Za »zadnji ostanek« naj bi tam imel verouk. V južni Avstriji so namreč vzpostavili posebno gimnazijo, ki naj bi bila povsem očiščena Cerkve in starih izročil. Iz učilnic so odstranili vse križe, ni bilo več verskih šolskih prireditev itd. Z veliko energije so si učenci, učitelji in starši po poti osnovne demokracije izborili svoje lastne poti do sreče. Številne izjave in vedenjski vzorci učencev in staršev so me prizadeli že ob vstopu v to šolo. Kar najhitreje sem hotel spet stran od tam. V svoji resnični stiski, da bi našel nekaj, s čimer bi imelo poučevanje še kak smisel, sem se odločil preprosto za to, da bom imel učence rad. Kako se v takšnih pogojih to naredi? Šlo je za pravi boj. V tem položaju nisem mogel ponuditi drugega kot to, da sem jim dal prostor v svojem življenju, gradil z njimi prijateljstvo ... IN PRIPOVEDOVAL o ljudeh, o njihovih življenjskih zgodbah, kako so spoznali Jezusa. Denimo o

svetnikih, o mučencih. Ko sem nekoč najstnikom več ur pripovedoval o arškem župniku, se je neki fant oglasil s prošnjo za glasovanje (demokracija!). Šlo je za zahtevo, da bi smeli iti tudi k spovedi. Skoraj ves razred je glasoval za. Obotavljal sem se in nisem želel težav s starši. Končno so se temu glasovanju pridružili še drugi razredi. Ne morete si predstavljati, kakšno veselo pričakovanje sem smel ugledati v očeh teh najstnikov. Česa takšnega nisem videl še v nobeni katoliški šoli. Če zdaj pomislim na veselje, ki sem ga smel doživeti pri njih po spovedi, le stežka zadržujem svoje notranje razburjenje. Krščeni in nekrščeni, na vsak način pa učenci, ki niso hodili v cerkev, so od prestrašenega in bornega učitelja verouka po načelih demokracije zahtevali spoved.

Vsem resnobnim in pomembnim diskusijam o upadu krščanske Evrope želim dodati le našo izkušnjo. **Če se le v vsej svoji siromašnosti dejansko IZPOSTAVIMO današnjim ljudem** in prosimo za Njegovega Duha, bomo **začutili** in doživeli **neskončno lakoto po Bogu**. Nahaja se neposredno pred nami.

Mladi ljudje so me veliko naučili. Gospod je bil pri njih, resnično čisto pred nosom. Tako neobremenjeno smo se lahko pogovarjali o Bogu in z Njim. Da so ti mladeniči in mladenke nato dosegli še glasovanje, po katerem so smeli v učilnico prinesiti križ, mi je postavilo vprašanje: Kje so današnji preroki? Da, če Gospod pravi, da bodo, če ne bomo oznanjali mi, »vpili kamni«, potem ima z nami očitno še usmiljenje, tako da je za **povsem novo oznanjanje svoje besede izbral t. i. pogane**. Zdaj bi lahko nadaljeval s pripovedmi o mnogih »posvetnih ljudeh«, ki smo jih spoznali med že omenjenimi pogovori v

okoljih, oddaljenih od Cerkve. Pravim vam, da notranje vpijejo po Gospodu. Njihovo domotožje je neizmerno. Tudi njihove rane. Pa mi? Mi se preveč ukvarjamo sami s seboj.

Tako zelo prosim Gospoda, da bi zmogli **ponižanja našega časa sprejeti kot vhodna vrata Njegove navzočnosti**. Skoraj se mi zdi, kot da bo mogla **družba šele po ponižanem, ubornem, majhnem ljudstvu prepoznati svetlobo Njegove dobrote**.

Vedno globlje so se v naša srca zapisovale zadnje besede apostola Pavla v Apostolskih delih. Potem ko je spoznal notranjo zakrknjenost lastnega ljudstva, Pavel sklepa z vzklikom: »Zato véдите, da je bilo to Božje odrešenje poslano poganom: ti ga bodo tudi poslušali.« Sam dodajam, če jih bomo poslušali tudi mi, bomo s presenečenjem in veseljem po mnogih slišali Gospoda, kako nam govori na nov način. To bo veselje, ki nam ga ne more nihče vzeti.

V tem krogu, pred takšnim avditorijem, mi ni potrebno izpelevati teoloških sklepov. To znate vi bolje od mene.

Lahko le pričujem in si ne drznem soditi, vendar danes ne bi vedel za nobeno drugo pot kot za tisto, ki nas je je naučil Gospod in ki se je učimo od Marije: **spustiti se dol, postati majhen, da bi imeli delež pri Njegovem veselju in ga posredovali naprej**.

Zahvaljujem se vam za dar vašega poslušanja – da sem lahko »pripovedoval«.

Uvod

»Ne moremo molčati!« To ni samo klic protestnikov proti zatiranju, temveč je bilo takšno že prepričanje prvih apostolov in mučencev v zgodnjem krščanstvu. Ti niso mogli skrivati pred javnostjo tega, kar jim je napolnjevalo srce in kar je lahko ljudem prineslo odrešenje in osvoboditev. O tej bojeviti dinamiki sporočila ne pričujejo samo besedila Apostolskih del v Svetem pismu, temveč smemo tudi danes sredi velike družbene in cerkvene krize na nov način doživeti navdušenje novega oznanjevanja sporočila, ki se podarja v svobodi. Osebnostno moram reči – če samo pomislim na izkušnje sedaj že dobrih dvajsetih let, v katerih smo z Akademijo za evangelizacijo obiskali več kot 60 župnijskih misijonov v Avstriji in Nemčiji –, da enostavno ne morem in ne smem o tem molčati. Presenetljivo se je iz podeželskih misijonov v 90-ih letih in pionirskih projektov Skupnosti Emanuel v letu 2000 razvila celo ideja misijonov v večjih evropskih mestih. Tako smo pripravili misijon na Dunaju 2003, v Parizu 2004, v Lizboni 2005, v Bruslju 2006 in v Budimpešti 2007. Številna druga mesta – ne samo v Evropi – so se na različne načine že pridružila tej novi misijonarski pobudi. Z »Mednarodnimi kongresi za novo evangelizacijo« smo hoteli pospešiti izmenjavo ravno tega, o čemer »ne moremo molčati«, obenem pa spodbuditi duhovno in teološko poglobitev misijona. Več kot dve desetletji poskušamo razvijati nove, konkretne načine misijona, posebej za mladino in mlajše odrasle. Gre za nov dialog s sodobnim človekom o krščanski veri. Tako mnogo teh misijonskih projektov med tem že spada v pastoralni »repertoar« številnih evropskih škofij.

Pomembno izhodišče našega iskanja novih poti oznanjevanja je bila »Akademija za evangelizacijo«, tako imenovani »misijonski laboratorij«, ki ga Skupnost Emanuel na več krajih vodi povsem v služenju lokalnim škofijam. Tu so se za oznanjevanje usposobili že številni posamezniki, da bi bili na razpolago za večje in manjše misijone, nato pa tudi za sodoben misijon v njihovih domačih škofijah. Povpraševanje po novem misijonarskem usposabljanju stalno raste in nas postavlja pred nove izzive, kako posredovati pridobljene izkušnje.

Z veliko hvaležnostjo se lahko oziram na vse obilje, ki nam je bilo podarjeno preko nešteti srečanj z ljudmi. Smeli smo doživeti in se na novo naučiti, da je misijon predvsem resničen dialog in da v svojem najglobljem bistvu pomeni medsebojno obdaritev. Obenem pomeni dotik z ranami naše družbe in Cerkve, pa tudi s svojimi lastnimi. Tako »ne moremo enostavno molčati«, koliko sreče in upanja vere v Jezusa Kristusa je bilo ob tem podarjenega ljudem in vsem nam. Nočemo zamolčati, da smo bili najbolj presenečeni nad izkušnjo Božje »velikodušnosti« prek dejanskega delovanja Njegovega Duha. To je spet zelo okrepilo našo lastno vero v Jezusov misijon in jo na novo poživilo.

Mnoge od teh novih projektov so spremljali številni učni procesi, skozi katere smo morali iti. Že vsako posamezno srečanje in sleherni dialog med različnimi misijoni nam je odprl nek nov svet in nas vodil k nadaljnjemu razmišljanju. Nič manj pomembno ni bilo soočenje z različnimi cerkvenimi stanji župnijskih občestev in škofij in z njihovim vselej

lastnim družbenim kontekstom. To nas je mnogokrat vodilo k preusmeritvi in nadaljnjemu razvoju misijonske pastore. Posebej smo hvaležni za učni proces, ki nas je vodil k večjemu zaupanju v sodobnega človeka. Občutno smo smeli doživeti, kako Božji Duh resnično veje tam, kjer hoče – na toliko presenetljivih poteh ravno v tem samo na videz tako brezbožnem svetu.

V pričujočem besedilu bomo najprej podali teološko utemeljitev o tem, »ZAKAJ« misijon, ki bo duhovno poglobljena v določenih posameznih vidikih. Nato razmisleki neprekinjeno prehajajo v »KAKO«. Na podlagi misijonarskega dialoga bodo s pomočjo konkretnih primerov predstavljeni in razloženi posamezni misijoni. Strategije, metode in izkušnje, tudi iz župnijskih in mestnih misijonov naj bi naredile to učno zasnovo čim bolj konkretno, nazorno in uporabno za nadaljnje misijonske in dialoške projekte. Posebna pozornost bo ob tem posvečena projektom za župnije, ker je po njih v tej obliki vedno večje povpraševanje.

Naj bo ta priročnik tudi izraz naše hvaležnosti, ker smo smeli prejeti vse te misijone kot nezasluženi dar Jezusa Kristusa, pravega prijatelja vseh ljudi.

Otto Neubauer

Poglavja, ki sledijo, se lahko uporabijo pri izobraževanju za misijon – misijonskem tečaju v 10 delih (prvo do peto poglavje). V knjigi je tudi mnogo praktičnih predlogov za župnije in za izrecno oznanjevanje (četrto in peto poglavje). Sam tečaj je opisan na straneh 210–223.